

“मीठे बच्चे- सर्वोत्तम युग यो संगम हो, यसैमा नै तिमी आत्माहरू परमात्मासँग मिलन मनाउँछौ, यही हो सच्चा-सच्चा कुम्भ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ पाठ बाबाले नै पढाउनुहुन्छ, कुनै मनुष्यले पढाउन सक्दैन ?

उत्तर:- देही-अभिमानी बन्ने पाठ एक बाबाले नै पढाउनुहुन्छ, यो पाठ कुनै देहधारीले पढाउन सक्दैन । सबैभन्दा पहिला तिमीलाई आत्माको ज्ञान मिल्छ । तिमीले जान्दछौ- हामी आत्माहरू परमधामबाट कलाकार बनेर पार्ट खेलन आएका हौं, अब नाटक पूरा हुन्छ, यो ड्रामा बनिबनाऊ छ, यसलाई कसैले बनाएको होइन । त्यसैले यसको आदि र अन्त्य पनि छैन ।

गीत:- जाग सजनियाँ जाग...

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले यो गीत त अनेक पटक सुनेका छौ होला । साजनले सजनीहरूसँग भन्नुहुन्छ । जब उहाँ शरीरमा आउनुहुन्छ तब उहाँलाई साजन भनिन्छ । नत्रभने त उहाँ पिता हुनुहुन्छ तिमी बच्चाहरू हो । तिमी सबै भक्तहरू हो । भगवान्लाई याद गर्छौ । सजनीले साजनलाई याद गर्छिन् । सबैका माशुक (प्रियतम) हुनुहुन्छ उहाँ साजन । उहाँले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- अब जाग, नयाँ युग आउँदै छ । नयाँ अर्थात् नयाँ दुनियाँ सत्ययुग । पुरानो दुनियाँ हो कलियुग । अहिले बाबा आउनुभएको छ, तिमीलाई स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ । कुनै मनुष्यले त भन्न सक्दैन- मैले तिमीलाई स्वर्गवासी बनाउँछु । संन्यासीले त स्वर्ग र नर्कलाई बिल्कुलै जान्दैनन् । जसरी अरू धर्म छन् त्यस्तै संन्यासीहरूको पनि एक भिन्नै धर्म छ । त्यो कुनै आदि सनातन देवी-देवता धर्म होइन । आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई भगवान् नै आएर स्थापना गर्नुहुन्छ, जो नर्कवासी छन् उनै फेरि स्वर्गवासी बन्छन् । अहिले तिमी नर्कवासी होइनौ । अहिले तिमी छौ संगमयुगमा । संगम हुन्छ बीचको । तिमीले संगममा स्वर्गवासी बन्ने पुरुषार्थ गर्छौ, त्यसैले संगमयुगको महिमा छ । कुम्भको मेला पनि वास्तवमा यो हो सर्वोत्तम । यिनलाई नै पुरुषोत्तम भनिन्छ । तिमीले जान्दछौ- हामी सबै एक बाबाका बच्चा हौं, भाइ-भाइ भन्छन् नि । सबै आत्माहरू आपसमा भाइ-भाइ हुन् । भन्दछन्- हिन्दू चीनीयाँ भाइ-भाइ, सबै धर्मको हिसाबले त भाइ-भाइ हुन्- यो ज्ञान तिमीलाई अहिले मिलेको छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- तिमीहरू म पिताका सन्तान हो । अहिले तिमीले सामुन्नेमा सुन्छौ । उनीहरूले त केवल भनिदिन्छन् । सबै आत्माहरूका पिता एक हुनुहुन्छ, उहाँ एकलाई नै याद गर्छन् । स्त्री वा पुरुष दुवैमा आत्मा हुन्छ । यस हिसाबले हामी भाइ-भाइ हौं फेरि भाइ-बहिनी अनि त्यसपछि स्त्री-पुरुष हुन्छौ । बाबाले आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । गायन पनि गरिन्छ आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल... यस्तो भनिदैन- नदियाँ और सागर अलग रहे बहुकाल... ठूला-ठूला नदीहरू त सागरमा मिसिइरहन्छन् । यो कुरा पनि बच्चाहरूले जान्दछन्, नदी सागरको बच्ची हो । सागरबाट पानी निस्कन्छ, बादलद्वारा फेरि वर्षात पर्छ पहाडमा । फेरि नदीहरू बन्छन् । त्यसैले सबै हुन्छन् सागरका बच्चा र बच्चीहरू । धेरैलाई यो पनि थाहा छैन- पानी कहाँबाट निस्कन्छ । यो पनि सिकाइन्छ । तर अहिले बच्चाहरूले जान्दछन्- ज्ञान सागर एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ । यो पनि सम्झाइन्छ तिमी सबै आत्माहरू हो, बाबा एक हुनुहुन्छ । आत्मा पनि निराकार छ, फेरि जब साकारमा आउँछौ अनि पुनर्जन्म लिन्छौ । बाबा पनि जब साकारमा आउनुहुन्छ अनि आएर मिल्नु हुन्छ । बाबासँग मिलन एक पटक हुन्छ । यतिबेला आएर सबैसँग मिल्नुभएको छ । यो पनि जान्दै जान्छन्- भगवान् हुनुहुन्छ । गीतामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन् तर कृष्ण त यहाँ आउन सक्दैनन् । उनले कसरी गाली खान्छन् ? यो तिमीले जान्दछौ- कृष्णको आत्मा यति बेला यहाँ छ । सबैभन्दा पहिला तिमीलाई आत्माको ज्ञान मिल्छ । तिमी आत्मा हो, आफूलाई शरीर सम्भरेर यति समयसम्म चलेका थियौ, अहिले बाबा आएर देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । साधु-सन्त आदिले कहिल्यै तिमीलाई देही-अभिमानी बनाउँदैनन् । तिमी बच्चाहरू हो, तिमीहरूलाई बेहदका बाबाद्वारा वर्सा मिल्छ । तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी परमधाममा रहनेवाला हौं फेरि हामी यहाँ पार्ट खेलन आएका छौ । अब यो नाटक पूरा हुन्छ । यो ड्रामा कसैले बनाएको होइन । यो बनिबनाऊ ड्रामा हो । तिमीलाई सोध्दछन्- यो ड्रामा कहिलेदेखि शुरू भयो ? तिमीले भन यो त अनादि ड्रामा हो । यसको आदि अन्त्य हुँदैन । पुरानोबाट नयाँ, नयाँबाट पुरानो हुन्छ । यो पाठ तिमी बच्चाहरूलाई पक्का छ । तिमीले जान्दछौ- नयाँ

दुनियाँ कहिले बन्छ अनि पुरानो कहिले हुन्छ । यो पनि कसै-कसैको बुद्धिमा राम्ररी बोध छ । तिमीले जान्दछौ- अब नाटक पूरा हुन्छ र फेरि दोहोरिन्छ । अवश्य पनि हाम्रो ८४ जन्मको पार्ट पूरा भयो । अब हामीलाई लैजानको लागि बाबा आउनुभएको छ । बाबा गाइड पनि हुनुहुन्छ नि । तिमी सबै पण्डा हो । पण्डाहरूले तीर्थ यात्रीहरूलाई लैजान्छन् । तिनीहरू हुन् जिस्मानी पण्डाहरू, तिमी हो रूहानी पण्डा । त्यसैले तिम्रो नाम पाण्डव सरकार पनि हो, तर गुप्त । पाण्डव, कौरव, यादव के गर्छन् ? यति बेलाको कुरा हो जब महाभारत लडाईको समय पनि हो । अनेक धर्म छन्, दुनियाँ पनि तमोप्रधान छ, विविध धर्मको वृक्ष सबै पुरानो भएको छ । तिमीले जान्दछौ- यस वृक्षको सबैभन्दा पहिलो फेद (फाउण्डेशन) हो आदि सनातन देवी-देवता धर्म । सत्ययुगमा थोरै हुन्छन् फेरि वृद्धि हुँदै जान्छ । यो कसैलाई पनि थाहा छैन, तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार छन् । विद्यार्थीहरूमा पनि कोही राम्रा समझदार हुन्छन्, राम्रो धारणा गर्छन् र अरूलाई धारणा गराउने सोख हुन्छ । कतिले त राम्ररी धारण गर्छन् । कोही मध्यम, कोही तेस्रो, कोही चौथो । प्रदर्शनीमा त महीनसँग सम्भाउने चाहिन्छ । सबैभन्दा पहिला बताऊ- दुई पिता हुनुहुन्छ । एक बेहदका पारलौकिक बाबा र अर्का हदका लौकिक पिता । भारतलाई बेहदको वर्सा प्राप्त भएको थियो । भारत स्वर्ग थियो जो फेरि नर्क बनेको छ, यसलाई आसुरी राज्य भनिन्छ । भक्ति पनि सबैभन्दा पहिला अव्यभिचारी हुन्छ । एक शिवबाबालाई नै याद गर्छन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, पुरुषोत्तम बन्नको लागि जो कनिष्ठ बनाउने कुरा छन् तिनलाई नसुन । एक बाबाले भनेको सुन । अव्यभिचारी ज्ञान सुन र अरू जोसँग सुन्छौ त्यो हो भुटो । बाबाले अहिले तिमीहरूलाई सत्य कुरा सुनाएर पुरुषोत्तम बनाउनुहुन्छ । नराम्रा कुरा सुन्दा-सुन्दा तिमीहरू कनिष्ठ बनेका छौ । उज्यालो हो ब्रह्माको दिन, अन्धकार हो ब्रह्माको रात । यी सबै प्वाइन्टहरू धारण गर्नु छ । नम्बरवार त हरेक कुरामा हुन्छ नै । कुनै डाक्टरले एक अपरेशनको १०-२० हजार लिन्छन्, कोहीसँग खानको लागि पनि पैसा हुँदैन । वकिल पनि यस्तै हुन्छन् । तिमीले पनि जति पढ्छौ र पढाउँछौ त्यति उच्च पद पाउँछौ । फरक त छ नि । दास-दासीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन् । सारा कुरा पढाइमा आधारित छ । अब आफूसँग सोध्नुपर्छ- मैले कति पढ्छु ? भविष्य जन्म-जन्मान्तरमा के बन्नेछु ? जन्म-जन्मान्तर जे बनिन्छ कल्प-कल्पान्तर त्यही बनिन्छ त्यसैले पढाइमा पूरा ध्यान दिनुपर्छ । विष पिउन त एकदमै छोडिदिनु पर्छ । सत्ययुगमा त यसो भनिदैन- मूत पलीती कपड धोए । यतिबेला सबैको देह सडेको छ । तमोप्रधान छ नि । यो पनि बुझाउने कुरा हो नि । सबैभन्दा पुरानो चोला कसको हो ? हाम्रो । हामीले यो शरीर फेरिरहन्छौ । आत्मा पतित बन्दै जान्छ । शरीर पनि पतित पुरानो हुँदै जान्छ । शरीर परिवर्तन हुनुपर्छ । आत्मा त परिवर्तन हुँदैन । शरीर वृद्ध भयो, मृत्यु भयो- ड्रामा यस्तो पनि बनेको हुन्छ । सबैको पार्ट छ । आत्मा अविनाशी छ । आत्माले स्वयम् भन्दछ- मैले शरीर छोडिदिन्छु । देही-अभिमानी बन्नुपर्छ । मनुष्य सबै देह-अभिमानी छन् । आधाकल्प हुन्छन् देह-अभिमानी, आधाकल्प हुन्छन् देही-अभिमानी ।

देही-अभिमानी हुनाले सत्ययुगी देवताहरूलाई मोहजितको पदवी (टाइटल) मिलेको छ किनकि वहाँ म आत्मा हुँ भन्ने सम्झन्छन्, अब यो शरीर छोडेर अर्को लिनु छ । मोहजित राजाको पनि कथा छ नि । बाबाले सम्भाउनुहुन्छ- देवी-देवता मोहजित हुन्छन् । खुशीसँग एक शरीर छोडेर अर्को लिनु छ । बच्चाहरूलाई सारा ज्ञान बाबाद्वारा मिलिरहेको छ । तिमी पनि चक्कर लगाएर अहिले फेरि आएर बाबासँग मिलेका छौ । जो अरू अरू धर्ममा परिवर्तन भएका थिए उनीहरू पनि आएर मिल्छन् । आफ्नो धेरथोर वर्सा लिन्छन् । धर्म नै परिवर्तन भयो नि । थाहा छैन कति समय त्यस धर्ममा रहेका छन् । २-३ जन्म लिएका हुन सक्छन् । कसैलाई हिन्दुबाट मुसलमान बनाइदिएका भए त्यसै धर्ममा जान्छन् र फेरि यहाँ आउँछन् । यो पनि विस्तारको कुरा हो । बाबा भन्नुहुन्छ- यतिका कुरा याद गर्न सक्दैनौ, ठीक छ, आफूलाई बाबाको बच्चा त सम्भ । राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले पनि बिर्सिन्छन् । बाबालाई याद गर्दैनन् । यसमा मायाले बिर्साइदिन्छ । तिमी पनि पहिला मायाका शिष्य थियौ नि । अहिले ईश्वरका बनेका छौ । यो ड्रामाको पार्ट हो । आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु छ । जब तिमी आत्माहरू सबैभन्दा पहिला शरीरमा आएका थियौ तब पवित्र थियौ, फेरि पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै पतित बनेका हो । अब फेरि बाबा भन्नुहुन्छ- नष्टोमोहा बन । यो शरीरमा पनि मोह नराख ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यस पुरानो दुनियाँदेखि वैराग्य आउँछ किनकि यस दुनियाँमा सबैले एक अर्कालाई दुःख दिन्छन् । त्यसैले यस पुरानो दुनियाँलाई बिसिदिऊ । हामी अशरीरी आएका थियौं फेरि अब अशरीरी बनेर फर्केर जानु छ । अब यो दुनियाँ नै समाप्त हुनेछ । तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर । कृष्णले त म एकलाई याद गर भन्न सक्दैनन् । कृष्ण त सत्ययुगमा हुन्छन् । बाबाले नै भन्नुहुन्छ— मलाई तिमीले पतित-पावन पनि भन्छौ त्यसैले अब मलाई याद गर, मैले पावन बन्ने यो युक्ति बताउँछु । कल्प-कल्पको लागि युक्ति बताउँछु जब पुरानो दुनियाँ हुन्छ अनि भगवान् आउनुपर्छ । मनुष्यहरूले ड्रामाको आयु लम्बा चौडा बनाइदिएका छन् । त्यसैले मनुष्यले बिल्कुलै बिसिँएका छन् । अहिले तिमीले जान्दछौ— यो संगमयुग हो, यो हो पुरुषोत्तम बन्ने युग । मनुष्य त बिल्कुलै घोर अन्धकारमा परेका छन् । यतिबेला सबै छन् तमोप्रधान । अहिले तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ । तिमीले नै सबैभन्दा धेरै भक्ति गरेका छौ । अब भक्तिमार्ग समाप्त हुन्छ । भक्ति हुन्छ मृत्युलोकमा । त्यसपछि आउँछ अमरलोक । तिमीले यतिबेला ज्ञान लिन्छौ फेरि भक्तिको नाम निशान रहँदैन । हे भगवान्, हे राम— यी सबै भक्तिका अक्षर हुन् । यस ज्ञानमा कुनै आवाज निकाल्नु पर्दैन । बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, आवाज कहाँ गर्नुहुन्छ ? उहाँलाई भनिन्छ नै सुख-शान्तिका सागर । सुनाउनको लागि पनि उहाँलाई शरीर त चाहियो नि । भगवान्को भाषा के हो, यो कसैले जान्दैनन् । यस्तो त होइन, बाबाले सबै भाषाहरूमा बोल्नुहुन्छ । होइन, उहाँको भाषा हो नै हिन्दी । बाबाले एउटै भाषामा सम्भाउनुहुन्छ, फेरि अनुवाद गरेर तिमीले सम्भाउँछौ । विदेशी आदि जो पनि मिल्छन् उनीहरूलाई बाबाको परिचय दिनु छ । बाबाले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहनुभएको छ । त्रिमूर्तिका विषयमा सम्भाउनुपर्छ । प्रजापिता ब्रह्माका कति ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू छन् । कोही पनि आयो भने पहिला उनीहरूसँग सोध— कसको पासमा आउनुभएको छ ? बोर्ड लगाइएको छ । प्रजापिता, उनी त रचना रच्नेवाला भए । उनलाई भगवान् भन्न सकिदैन । भगवान् निराकारलाई नै भनिन्छ । यी ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू ब्रह्माका सन्तान हुन् । तपाईं यहाँ केको लागि आउनुभएको हो ? हाम्रा पितासँग तपाईंको के काम ! बाबासँग बच्चाहरूको नै काम हुन्छ नि । हामीले बाबालाई राम्ररी जान्दछौ । गायन गरिएको छ— सन सोज फादर (छोराले पितालाई चिनाउँछ) । हामी उहाँका बच्चा हौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पुरुषोत्तम बन्नको लागि कनिष्ठ बनाउने जो नराम्रा कुरा छन् ती सुन्नु हुँदैन । एक बाबाद्वारा नै अव्यभिचारी ज्ञान सुन्नु छ ।
- २) नष्टोमोहा बन्नको लागि देही-अभिमानी बन्ने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । बुद्धिमा रहोस्— यो पुरानो दुःख दिनेवाला दुनियाँ हो, यसलाई बिसिनु छ । यससँग बेहदको वैराग्य होस् ।

वरदानः— दिव्य बुद्धिको लिफ्टद्वारा तीनै लोकको सैर (भ्रमण) गर्नेवाला सहज योगी भव

संगमयुगमा सबै बच्चाहरूलाई दिव्य बुद्धिको लिफ्ट मिल्छ । यो अद्भुत लिफ्टद्वारा तीनै लोकमा जहाँ चाह्यो त्यहाँ पुग्न सक्दछौ । केवल स्मृतिको स्वीच अन गन्यौ भने सेकेण्डमा पुग्नेछौ र जति जुन लोकको अनुभव गर्न चाहन्छौ त्यति समय वहाँ स्थित रहन सक्छौ । यस लिफ्टलाई उपयोग गर्नको लागि अमृतबेला होशियार बनेर स्मृतिको स्वीचलाई यथार्थ रीतिले सेट गर । अधिकारी बनेर यस लिफ्टलाई कार्यमा लगायौ भने सहज योगी बन्नेछौ । मेहनत समाप्त हुनेछ ।

स्लोगनः— मनलाई सदा मौजमा राख्नु— यही जीवन जीउने कला हो ।